

З чым ідзем да дзяцей?

Што ж значыць “на ўсе сто”?

Як ствараюцца сакрэты творчага поспеху
настаўніка

НАСТАЎНІК і творчасць — паняцці непадзельныя. Творчы пошук з’яўляецца краевугольным каменем педагогічнай працы. Як бы ні мяняліся канцэпцыі навучання і выхавання, па якіх бы ўласкаваліся праграмы і даводзілася працаваць школе, без творчай заахвочанасці настаўніка абнаўлення школы не будзе — простая да банальнасці ісціна. Што дае нам падставу называць настаўніцкую працу творчай? Яе выкароднейшая мэта? Цяжкі, складаны, рознаварыянтны змест? Так, і першае, і другое. Але не толькі гэта. Педагогічнае рамяство творчае, перш за ўсё, бадай, па стаўленні да яго. У чым-чым, а ў адсутнасці адказнасці, патрабавальнасці да сябе, імкнення пастаянна вясці педагогічны пошук не абавязавалі большасць настаўнікаў школьнай асветніцкай нівы нават самыя заўзятыя крытыкі сучаснага стану нашай агульнаадукацыйнай школы. Неардынарнасць асобы таго, хто штодзень праводзіць у класе ўрок — вось што, калі гаварыць каротка, і робіць педагогічнае рамяство творчым.

Помніцца, як у адной школе мне казалі пра настаўніцу, амаль трыццацігадовую вопыт працы якой у школе заслужыла ўвагу. “Аднавае сваёй справе, любіць дзяцей, ведае магчымасці кожнага вучня”, — так характарызаваў яе дырэктар і зауч. А я ўсё дапытваўся: “А ў чым жа праяўляецца ў гэтай настаўніцы творчы падыход да педагогічнай дзейнасці?”, пра які з такім імпультам талкавалі яны. Агульныя фразы накіравалі “яе ўрок і яна ўсё дэмаструе не толькі веды, а з’яўляюцца ўрокам узамаловамо вучня, адказнасці за вынікі сваёй вучобы” мяне не задаволілі. Хацелася на свае вочы пабачыць, як жа настаўніца працуе над праблемай павышэння цікавасці вучня да працы пазнання праз прадуктыўныя формы і метады навучання, пра што гаварылі мне кіраўнікі школы. Зразумела, што па некалькіх наведаных уроках шырокае ўжывенне пра сістэму работы настаўніка не сфарміруецца, але ж і тая заняткі, на якіх я ўвучаў, як настаўніца прыдзе ў клас, далі падставу да пэўных высноў. У маім блакноце з’явіліся такія запісы: “Тлумачэнне новага вучэбнага матэрыялу даступнае да вучня, мае лагічнае завершэнасць. Па форме ўрок праходзіць як дыялог з класам, а па сутнасці ішла актыўная мысліцельная дзейнасць дзяцей, якую накіроўвала настаўніца. Вучні, якія адказвалі на ўроках, умеюць разважаць, абгрунтоўваць вылучэнне, вызначыць галоўнае, абгрунтоўваць сваё меркаванне па тым ці іншым пытанні”.

Я заўважыў і такую адметнасць педагогічнага пошыву настаўніцы: яна ўмела палюбоўчае лобова актыўна думкі. Падлеткі вучыліся аналізаваць алказы сваіх таварышаў. А камені-раваным алказы вучняў садзейнічаюць фарміраванню ў іх маналагічнай мовы. А каго ж з настаўнікаў не клало, што нідзека вучань са зноўнасама вышэй сярэдніх не ўме гаварыць дакладна, лагічна і разгортвае? Спадабалася мне і тое, што ў вучняў на ўроках выпрацоўвалася навыкі самастойнай работы з падручнікам і дадатковай літаратурай (па некаторых раздзелах гісторыі я ж шмат). А ведаеце як настаўніца ўжывае вучня ў дыскусіі? Не толькі самых моцных, але і “камчатку”. Ствараючы праблемныя сітуацыі, калі класу прапавіваюць вырашыць тую ці іншую пазнавальную задатку, абгрунтоўваюць вынікі працы на ўроку кожнага вучаня. Калі я папачкаўся ў настаўніцы, якая яна праводзіць, урок-залежкі, то яна паралельна падае на ўроках у яе калегі — выкладчыцы матэматыкі: “А мне тут яшчэ няма чым хваліцца”. У кабінце матэматыкі я ўбачыў вышыванні на відным месцы пытанні і тэмы залежкі. Пачаў тавіць — і можна даведацца, якія вучні якія тэмы засвоілі і якія залежкі, над якімі тэмамі яшчэ трэба працаваць. Пра ўрок-залежкі настаўніца сказала мне так:

— Важны не столькі працэс здачы залежкі, колькі падрыхтоўка да яго. А падрыхтоўка я заўсёды ўдзялюю выключна ўвагу, таму вучні і не пакідаюць незразумелыя пытанні “на потым”. А што з тым “потым” атрымаецца — вы ж ведаеце...

Зубачанна і пачутага на ўроках гэтых дзяцей спрактыкаваных настаўніц я зрабіў высноў, што пры ўсёй адметнасці падыходу ў кожнай з іх да арганізацыі заняткаў, поспех вучэбна-выхаваўчага працэсу (трывалыя веды вучняў і іх пазнавальнае актыўнасць) дасягаецца дакладным планаваннем і прадумваннем не толькі кожнага чарговага ўрока, але і ўсёй сістэмы ўрокаў і пазакласнай работы па прадмесе.

ПРАЦЮЮЧЫ ў “Настаўніцкай газеце” больш за два дзесяці гадоў, пачынаўшы за гэты час у многіх школах у розных рэгіёнах нашай краіны, я не перастаю захоплывацца тым, колькі ўсё ж такі ў нас сапраўды творчых настаўнікаў! Пры ўсім адрозненні метадычных прыкметаў, пры ўсёй разнастайнасці тыпаў і мадэляў ўрокаў, пасля многіх і многіх з іх я стаўлю ў сваіх бланках клінікі — адзін, два, а то і тры, які заробку на памяць. Прыгадаючы абарону на адным з семінараў панарамных ўрокаў. Настаўніца рускай мовы і літаратуры абараняе мадэль свайго ўрока “Матэрыялы стымулявання разумовай дзейнасці вучняў”. Адраду бярэ “быка за рогі”: як навуцчы вучня пісаць пісьменна? Прыводзіць прыклады работ над памылкамі, па развіцці мовы, над планам да сачынення і даказвае, наколькі колькасць памылак у вучнёўскіх сачыненнях залежыць ад ведання вучнямі частых мовы. Каб пачаць раздзіць памылкі ўсёх відаў, настаўніца ўдзяляе многа ўвагі работе па навуцчым дзяцей уменню складаць план сачынення, тлумачыць вучням, што ў пытанні, якія яны ўключаюць у план, павінны праглядацца “характэрыстычныя” будова сачынення. Яна дэманструе, як паставіць правільна рабці падрабязны аналіз сачынення аднаго з вучняў. Падключыў да аналізу клас і разам з ім знаходзіць моўныя, сэнсавыя, граматычныя і іншыя памылкі, тлумачыць, чаму яны дапушчаны.

Слухаючы, як праходзіць аналіз, я лаўлю сабе на думцы, што менавіта супрацоўніцтва з дзецьмі дамагае настаўніцы пераадолець цяжкасці данай тэмы, вывучэнне якой відзецца з выкарыстаннем апорных канспектў (плос, зразумела, зроканае ўспрыманне). А складанне канспектў праводзіцца ў форме дэлавай гульні, што падахоўвае іх пазнавальную актыўнасць. Маё рэзіюме пабачыла абарона настаўніцкай мадэлі свайго ўрока такога: металычныя вывучка, веданне і ўлік псіхалогіі вучняў — самыя, бадай, адметныя рысы высокага прафесійнага настаўніка. Калегі ўспрынялі яе ўрок, можна сказаць, на “ўра”.

Скажыце, пра што задумяваеце Вы, выбіраючы тую ці іншую форму ўрока? На тым, перш за ўсё, як правесці яго з апрай на развіццё кожнага дзіцяці, каб і моцныя і слабыя вучні адчулі радасць навучання, — маркую, што вас клалоць, менавіта гэта. А як дасягнуць такой мэты? Вядома ж, шляхам творчага пошуку і разнаўнага эксперыментатарства. Бо і тым ж залікі, і атглыды ведаў і ўрокі-лекцыі, і ўрокі-КВЗ, і завоначны падарожжы, і практыкумы, і многія іншыя формы вучэбнай дзейнасці вучняў толькі тады пацвярджаюць педагогічнае майстэрства настаўніка, калі пасля ўрокаў у дзяцей адухоўленыя твары, а ў ачах — цікавасць. Талі і ўсё заплававанае загалдзі, і імправізацыю на ўроку можна залічыць у арсенал педагогічнай творчасці, у якім няма месца шаблону і бяздумнасці.

Хто толькі не скардзіцца сёння на недахоп часу! “Не паспяваю”, “Няма як разгарнуцца”, “Паспрабуй правіць сябе пры такой загружанасці!” — нярэдка даводзіцца чуць такія ўздыкі-папрукі, праўда? Але як жа тады паспявае рабіць сваю справу, як было модна пісаць раней, на высокай хвалі нахвалення многіх і многіх школьных руліўцаў? Хіба ўсё іх старанні для таго, каб заслужыць пахвалу школы і адукацыйнага начальства? Вядома ж, што не. Калі справа таго заснулоўвае, то трэба рабіць яе на “выдатна” — такую думку выказаў некалі чалавек, які хоць і далёкі ад сферы адукацыі, але дасягнуў прафесійнага поспеху ў сваім жыцці. Па-мойму, менавіта так маглі сказаць настаўнікі, педагогічнае майстэрства якіх самага моцнага гаргу. Гаргу, атрыманага ў “гарніле” тысяч праведзеных ўрокаў, у пастаяннай самаадукацыі, у асэнсаванні свайго вопыту, у роздуме над педагогічнай класікай і новымі адукацыйнымі ідэямі і прэктэмамі.

Так, несумнянна, што творчасць настаўніка трэба адухоўляць. І не толькі маральна, але і (а цяпер гэтая асабліва важная) рудбел. Але ж у тым-то і адрозненне настаўніка ад таго ж (скажам, інжынера, слесара, гандляра ці банкіра, што самы галоўны стымулятар педагогічнай творчасці заўсёды побач з ім — гэта яго вучні. Менавіта яны, дзеці, і “вядуць” настаўніка як да пошуку найбольш аптымальных прыёмаў навучання ва ўсёй сукупнасці тэхналогіі, так і да новай педагогікі — педагогікі развіцця асобы. А значыць — да новых ідэй, да новай школы.

...А на ўроках у першых класах. Няма ні строгай цішыні, ні паказнай узорнай дысцыпліны. Усе дзеці актыўна працуюць, цягнуць рукі, выказваючы сваё нецярпенне адказаць. І адказваюць — хутка, як і хутка “скопліваюць” тлумачэнне настаўніцы. Думам: “Такія ўрокі не пакінуць дзяцей раўнадушнымі, бо развіваюць дапытлівасць розуму”. Як жа дасягае гэтага настаўніца? Бачу ў яе руках мноства “дапаможных рэчэй”: таблічкі з прыкладамі, каларовыя лісты паперы, малючкі, альбомы, паштоўкі, канверты — чаго толькі не выкарыстоўвае гэтага працавітага рукі! Пасля ўрокаў хваляю дзяцей. Настаўніца ўсімаша, а калі мы застанемся ў класе сам-сам, задумяна гаворыць:

— У кожнай справе трэба паставіць канкрэтную мэту і зрабіць усё магчымае, каб дасягнуць яе. Гэта бывае ой як няпроста. У кожнага дзіцяці свой характар, свой узровень сфарміраванасці здольнасці. Першыя ўражанні могуць і не спрадзіцца. Вось я і імкнуся ўсебакова вывучыць кожнага свайго вучня.

“Вывучыце, абавязкова вывучыце, — думам я. — За Вашымі ж плячымі дваццаць гадоў працы, Вы маеце сакрэт педагогічнага поспеху”.

РОЗНЫЯ погляды ёсць на метадалогію новай педагогікі. Але тое, што новыя педагогічныя ідэі рэальна прымяняюцца ў школьнай практыцы, для мяне несумнянна. Пішу вось гэтыя радкі і думаю: пабудой яе дзяржава нашай увагі да настаўніка, найбольш прыкметнага клопату пра матэрыяльныя настаўніцкія праблемы, то наколькі б, напэўна, пабольшыла ў Беларусі педагогаў-творцаў! Тады б і раскрыліся іх творчыя магчымасці на ўсё 100 процантаў...

Алег КУЛІЦКІ.

Пуцявіны Адраджэння

У добры шлях, этнашкола!

У прыдарожнай смуге
васільковій

Раніа зорка
узгарыла б хоць!

Не адыходзе,
Мая родная мова!

Матчына песня,
Не адыходзе!

Гэтыя пранікнёныя словы Генадзі Бураўкіна можна паставіць эпіграфам святэ “Абрад пасячэння ў вучні падрыхтоўчага класа этнашколы”, якое адбылося нядаўна ў сярэдняй школе № 3 Мінска.

Канцэпцыю этнашколы распрацаваў кандыдат мастацтвазнаўства Ілья Іванавіч Сучкоў. Акрамя агульных дысцыплін дзеці ў гэтай школе вывучаюць тэатральны фальклор, мастацтва вуснага слова, фальклорныя спецы, ігру на народных інструментах, вывучаюць і ўжываюць мастацтва. На Беларусі з’явілася ўжо 6 такіх школ. Чаму так мала, спытаеце вы? А таму, што гэта вельмі цяжкая і складаная справа. Колькі спецыялістаў патрэбна для выкладання вышэйназваных прадметаў! А дзе іх браць? Ёсць складанасці з адукацыйным неабходнага памяшкання, абсталяваннем і інструментамі. Ды ішчэ патрэбна ўгаварыць бацькоў аддаць сваіх дзяцей у этнашколу, калі навокал столькі школ з рознымі ўхіламі...

Адным з кіраўнікоў, якія не пабавалася гэтым праблемам, стала дырэктар сярэдняй школы № 3

Мінска Рэгіна Мітрафануна Кі-
зесава.

І вось яно, доўгачаканае святэ! Школа па-святэчнаму ўпрыгожана, вучні і настаўнікі атрыма-
лі ў беларускае нацыянальнае

з’яўленне. На першым паверсе раз-
вешвалася выстава, якая адлюст-
роўвала тры этапы беларускага
адраджэння: ад Францыска Скары-
ны да нашых дзён. Колькі ціка-
вых рэчэй знайшлі вучні ў бальні-
ных куфарках! Тут былі і ляльчаны
ручнікі, і саватаньня палавікі, і
дышані, якім больш за сто гадоў.
Вялікую цікавасць выклікалі
прылады працы нашых бабў і
дзядуляў: прапка, прас, вырабы з
гіны, саломі, кераміка. На асоб-
ным стэндзе былі лепшыя
вучнёўскія работы.

Самымі прыгожымі ў гэты
дзень былі вучні падрыхтоўчага
класа этнашколы. Да іх у гасці
прышлі таты і мамы, бабў і
дзядулі, настаўнікі з іншых эт-
нашкол, вучні старэйшых класаў.
Каб стаць сапраўднымі вучнямі,
дзецям трэба было правіць свае
інтэлектуальныя здольнасці.
Яны паказалі прысутным, што
умеюць і чаму навуцчыліся на
уроку мастацтва вуснага слова,
які праводзіла класны кіраўнік гэ-
тага класа Марына Дзідка і
уроку фальклорных спеваў, які
праводзіла Марына Антопаўна
Пічурэвіч.

Пасля ўрокаў гасці і вучні пе-
раішлі ў актэвую залу. Сасловамі
вішывання да дзяцей зачынуўся
знакаміты беларускі паэт Генадзь
Мікалаевіч Бураўкін. Ён заклікаў
дзяцей берагчы родную мову,

расці аднымі грамадзянамі не-
залежнай Беларусі. Потым дзеці
ва ўрачыстай абстаноўцы атры-
малі з рук І.Сучкова вучнёўскія
білеты падрыхтоўчага класа эт-
нашколы.

Святэ дасягнула кульміна-
цыі, калі было выклікана святэ і
са свечкамі дзеці далі ўрачы-
стую клятву і выканалі гімн этнаш-
колы на словы Янкі Купалы.

Затым вучні старэйшых класаў
паказалі ўрыўкі з п’ес “Несцерка”
і “Паўлінка” і ўручылі дзецям па-
дарункі.

Апошнім прыемным штрых-
ам гэтага святэ быў валькі пры-
вал, на якім дзеці і гасці частава-
ліся стравамі беларускай кухні.

У нашым жыцці мала святэ і
таму шчасце, калі іх стала на адно
болей! А колькі прашы, старання
і нахвалення патрэбна было, каб на
належаючым узроўні правесці яго,
ведваючы толькі добрыя чараўнікі,
якія яго арганізавалі: адміністра-
цыя і настаўнікі школы, бацькі
вучняў падрыхтоўчага класа і
вучні старэйшых класаў. Высокую
ацэнку мерапрыемства дала вяду-
чы інспектар Міністэрства аду-
кацыі Галіна Віктараўна Напола-
ва.

Вучні запамінаюць гэты дзень
на ўсё жыццё, і будзем спадзява-
цца, самі стануць актыўнымі
ўдзельнікамі Беларускага Адра-
джэння, а этнашколы будуць пер-
шымі парасткамі гэтага Адра-
джэння.

У добры шлях, этнашкола!
Аляксандр ВАШЧАНКА,
настаўнік.

Праблема нашага часу

Куды знікае дзяцінства...

Бадай, мала хто з нас не чытаў кнігі пра беспрэтыўні-
каў, не глядзёў фільмы пра дзяцей, якія, не знайшоўшы
сваё месца ў сям’і, пакідалі родным дамы ў пошуках леп-
шай долі. Да канца XX стагоддзя грамадства так і не здо-
леа вырашыць гэтую праблему. Бадыкі і беспрэтыўнікі
засталіся і сёння.

Штогод праз прыёмнік-раз-
меркавальнік Управлення ўнут-
раных спраў Мінваканскага
праходзяць калі сям’ёў чалавек.
Прывозяць сюды дзяцей ва ўзросце
ад трох да восемнаццаці гадоў
з усіх рэгіёнаў нашай краіны і на-
ват з суседніх дзяржаў. Тэрмін у-
трымання — да трыццаці дзён.

За гэты час вызначваюцца асо-
бы прыбыўшыя, месца жыар-
ства, дзеці праходзяць медагляд,
а пры неабходнасці ляжыць
(вельмі часта сюды трапляюць
дзяцінкі з венырчымі захвор-
ваннямі і дзеці, якія пакуюць
захворваннямі скуры). Нярэдка
дзецц наогул нічога не могуць па-
ведмаціць пра себе з-за перанесе-
ных цяжкіх хвароб.

На кожнага прыбыўшага за-
водзіцца так званая ўлікова-назі-
ральная справа. Выхад на прагу-
лку ці ўсталяваю — толькі строем.
За непаваротнае парушэнне па-
раванням выхавальца ці лажарукага
па рэжыму матчыма пакаранне.
Ёсць у прыёмніку-размеркаваль-

ніку дысцыплінарны пакой для
зламысных парухаваных, якія
адмаўляюцца выконваць патра-
баванні ўнутранага распарадку.
Змешчаныя сюды дзеці пазбаўля-
юцца прагледу тэлеперадач, маг-
чымасці пагуляць на
камп’ютэры. Але, як адзначаюць
супрацоўнікі прыёмніка-размер-
кавальнікі для непаваротнага,
выкарыстоўваюцца гэты пакой
рэдка — адзін-два разы на год.

Акрамя частага нагляду ўтрым-
ліваюцца ў дзіцячым прыёмніку і
падлеткі, якія ўчынілі розныя зла-
чымствы, у тым ліку асабліва не-
баспешныя. У апошнія гады ўсё
больш стала паступаць сюды ма-
лых, чый бацькоў пазбавілі баць-
коўскіх правоў. Трохгадовыя ма-
лоткі ўтрымліваюцца разам з ба-
дзямі, беспрэтыўнікамі, мала-
летнімі злачынцамі. Утрымлі-
ваюць іх асобна няма магчымасці.
Не дазваляюць ні памяшканні, ні
строга абмежаваны штат супра-

цоўнікаў.

Святлана МАКАРАВА.

Святэ для сірот

Паглядзіце на твары гэтых дзетак...

Калі дзеці галоў студзень у Крычаве знамунуцца для дзяцей-сірот радасным святэ “Цёплы дом”. У гэты
дзень пад кіраўніцтвам райвыканкома для іх арганізуюцца канцэрты, разнастайныя гульні, рытуальныя падарункі.
Цяпер у “Цёплы дом”, які звычайна праводзіцца ў Доме піянераў, прышлі 130 дзяцей са сваімі апекунамі. Акрамя
традыцыйных падарункаў, кожны з іх атрымаў роўнаватныя кніжкі. У новым годзе дзеці-сіроты не застануцца без шмат-
лікіх аіншаваных дарослых, у тым ліку і кіраўнікоў райна.

НА ЗДЫМКАХ: бывае і Папалюшка прыносіць. Танцэ сямігадова Аня Брындава; дзеці на святэ.

Фота Валерыя БЫСАВА, БЕЛТА.

Навіны

Прызы ўручыў Прэзідэнт

У Мінску, на лядовай пляцоўцы крымага катка ў
парку Імя М.Горкага, на працягу трох дзён праходзіў
міжнародны маладзёжны турнір на хакеі “Масква
— Мінск” пад патронатэма Прэзідэнта Рэспублікі Бе-
ларусь А.Р.Лукашэвіча.

У апошні дзень вызначыліся
лідэры — каманды Масквы і
Мінска. Хакеісты з расійскай ста-
ліцы перамаглі спартсменаў з
Омска — 5:0 і Ругі — 5:0. А бе-
ларусы на чале са сваім трэнерам
Міхалтам Захаравым разграмілі
тых жа амічоў з лікам — 9:0 і ва
упартай барацьбе латышскіх ра-
веснікаў — 8:5.

Таму зааключы матч “Мінск
— Масква” аказаўся, па сутнасці,
фінальным. На яго прыбыў і Прэ-
зідэнт Рэспублікі Беларусь,
кіраўнік Нацыянальнага алімпійс-
кага камітэта А.Р.Лукашэвіч, які
на гэты раз заняў месца не ў
ложка, а сярэд гледачоў на пера-
пачуныя трыбуны.

Першы перыяд мінчане
прайгралі з лікам 0:3. У другім —
зравулі лік. У трэцім 20-мінут-
цы масквічы ўсё ж даказалі, што

Казімір ЮРОЎЦЬ.

Чароўная казка ў гасцёўні Галубка

Убачыць чароўную казку — самы лепшы падару-
нак над Новы год. Менавіта так павінаваці лічыць
удзельнікі дзіцячых тэатраў і музычных студыі
“Альцінка”, якія створана пры філіяле Дзяржаўнага
музея этнаграфіі і музычнай культуры ў асцы За-
лессе Гродзенскай вобласці.

У канцы 2000 года ў гасцёўню
У.Галубка прышлі дарослыя і
дзеці, каб паглядзець беларускія на-
родныя тэатры і спектаклі. І
вось пачаўся спектакль “Цар
Ірад”. Трое дарослых іграў на му-
зычных інструментах, а ў адухпа-
варковай сэрцы, накітавалі кат-
кі, рухаліся ляска. Марыя, цар
Ірад, цорт і іншыя дзеючыя асобы
размаўлялі галасамі хлопчыкаў і
дзяўчынак, самаму малодшаму з
якіх восем гадоў. Іх тоненькімі га-
ласкамі напэўналася ў прастору
аж да самага даўкага куточка
гасцёўні. Дарослыя не маглі назі-
раць за гэтым без слёз радасці.
Ладзі ад таго, што ў наш час ёсць
дзецц, якія вывучаюць свае
дзедчыны перадачы іх у спадчыну
традыцыі і звычкі, якія мы з ХХІ
стагоддзі, бо менавіта з гэтага
часу вядома саветнік. Радасна,
што разам са сваімі дзецьмі яны
займаюцца апраджэннем і зах-
ваннем беларускай культуры.

Паглядзець батлейку прыш-
лі студэнты Беларускага дзяр-
жаўнага педагогічнага ўніверсі-
тэта, настаўнікі і вучні школ Мін-
ска, замежныя гасці. Хтосьці з іх
ўспершылі бачыць такое прад-
стаўленне, іншыя, напрыклад,
вучні сярэдняй школы № 89, самі
прымаўлі ўдзел у батлейцы (на
базе дэлегатэ і класавых гульняў
студэнт Беларускага ўніверсітэта
стаўлі сваё дыпломнае работу).

Спектакль “Цар Ірад” скла-
даўся з дзювох частак: сур’ёзнай,
па нараджэнне Ісуса Хрыста, і
камедыянай — інтэрмедыі
вясёлага зместу з песнямі і жар-
тоўнымі дыялогамі. У канцы
прадстаўлення удзельнікі бат-
лейкі атрымалі падарункі ад
удзельчыкаў гледачоў — кнігі, цу-
керкі, ішкі.

Людміла КАМАР’ОЎСКАЯ,
затэатры гасцёўні
У.Галубка.

Увага, конкурс!

“Настаўніцкая газета”, гарадская арганізацыя грамадскага
аб’яднання “Таварыства беларускай мовы Імя Ф.Скарыны і су-
полка сярэдняй школы № 35 грамадскага аб’яднання “Таварыс-
тва беларускай мовы” Мазілёва аб’яўляюць конкурс для на-
стаўнікаў “На ўрок, як на святэ”. Конкурс праводзіцца ў дзювох
намінацыях: “Урок беларускай мовы” і “Урок беларускай літа-
ратуры”.

Мэты конкурсу:
• Павышэнне ўзроўню квалі-
фікацыі настаўнікаў беларускай
мовы і літаратуры;
• Актывацыя дзейнасці
школьных металычных аб’яд-
нанняў настаўнікаў беларускай
мовы і літаратуры;
• Запкі да абароны, рас-
паўсюджвання і ўжывання бела-
рускай мовы ў грамадстве.
Для ўдзелу ў конкурсе неаб-
ходна даслаць на адрас аргкамітэ-
та (212022, г.Мазілёў, вул. Касма-
наўтаў, д.1, МДУ, кафедра бела-
рускай літаратуры) свае мета-
дычныя рэспондэнцыі аднаго ці не-
калькіх ўрокаў беларускай мовы
(літаратуры) для лобовага з класуў
(1 — 11 кл.) і 15 сакавіка 2001г.
Мазілёва даслаць на конкурс
аўдыё-, відэа- і фотаматэрыялы.
Пераможцу і прызёраў кон-
курсу чакаюць каштоўныя прыз-
ы.

